

Chủ tịch Hồ Chí Minh nói về đức tính tiết kiệm

“Một dân tộc biết cần, kiệm, biết liêm, là một dân tộc giàu về vật chất, mạnh về tinh thần, là một dân tộc văn minh tiến bộ.”

“Giấy bút, vật liệu, đều tốn tiền của Chính phủ, tức là của dân; ta cần phải tiết kiệm. Nếu một miếng giấy nhỏ đủ viết, thì chớ dùng một tờ to. Một cái phong bì có thể dùng hai ba lần. Mỗi ngày, công sở cả nước dùng hàng mấy vạn tờ giấy và phong bì. Nơi nào cũng tiết kiệm một chút, thì trong một năm đã được hàng vạn tấn giấy, tức là hàng triệu đồng bạc. Các vật liệu khác cũng vậy. Nhờ các công sở tiết kiệm, mà lợi cho dân rất nhiều.”

VIỆC LỚN TRONG BẾP

Khi đến nước Anh, người thanh niên Nguyễn Tất Thành đã làm một số việc để kiếm sống như cào tuyết, đốt lò, sau đó anh xin vào làm việc ở Các-lơ-tông, một nhà hàng sang trọng có tiếng ở Luân Đôn. Nhà hàng này có khoảng trăm người làm bếp đủ các thứ bậc, họ đến từ nhiều nước như: Pháp, Anh, Đức, Nga và cả châu Á. Phụ trách bếp chính là Ét-cốt-phi-e, vốn là vua đầu bếp được huân chương danh dự.

Ét-cốt-phi-e có tài nấu ăn và nổi tiếng. Những nhà hàng lớn nhất thế giới thời đó đều phải trả lương cao để mời ông tới làm chủ bếp. Có lần vua nước Đức sang thăm Luân Đôn, vua nước Anh mời Ét-cốt-phi-e phụ trách buổi tiệc với khoản thù lao rất hậu hĩnh. Tuy nhiên, Ét-cốt-phi-e kiêu hãnh trả lời: “Tôi là người Pháp. Tôi không nấu cho kẻ thù của dân tộc tôi.”

Lúc bấy giờ Nguyễn Tất Thành lấy tên là Văn Ba và được mọi người gọi là anh Ba. Bác làm việc chăm chỉ, được nhiều người yêu quý, thời gian rảnh anh thường tự học ngoại ngữ.

Tại tiệm ăn, mỗi ngày phân công một người dọn dẹp đồ đạc. Những người phục vụ, sau khi dọn chỗ khách ăn, phải dọn bát đĩa và rác, thức ăn còn thừa chuyển vào một thùng để trong thang điện đưa xuống bếp. Yêu cầu là rác, thức ăn thừa để riêng, bát đĩa để riêng từng loại để khi đem rửa nhanh chóng thuận tiện. Khi đến lượt anh Ba, anh làm rất cẩn thận. Tuy nhiên, đáng lẽ phải bỏ thức ăn thừa vào thùng, cho dù đó là phần tư con gà hay những miếng bít-tết to tướng... thì anh lại gấp vào bát to sạch sẽ và đưa lại cho nhà bếp.

Chú ý đến việc này, vua bếp Ét-cốt-phi-e hỏi Ba:

– Tại sao anh không quẳng thức ăn thừa vào thùng như những người kia?

Anh Ba đáp:

– Không nên vứt đi. Ông có thể cho người nghèo những thứ ấy.

Nghe vậy, ông già Ét-cốt-phi-e thấy cảm mến và hài lòng với việc làm của anh Ba. Ông nói:

– Người bạn trẻ của tôi ơi, anh nghe tôi nhé, tạm thời anh hãy gác ý nghĩ cách mạng của anh lại một bên và tôi sẽ dạy cho anh cách làm bếp. Làm ngon và anh sẽ được nhiều tiền. Anh bằng lòng chứ?

Và ông Ét-cốt-phi-e không để cho anh Ba phải rửa bát nữa mà chuyển anh tới bộ phận làm bánh, với mức lương cao hơn.

Với nhà hàng, đây cũng là “sự kiện lớn” xảy ra trong khu bếp, vì lần đầu tiên vua bếp quyết định như thế.

CHẮT CHIÙ VÀ RỘNG RÃI

Bác Hồ là người rất tiết kiệm. Có đôi tất rách đã vá đi vá lại mấy lần mà Bác cũng không bỏ đi. Bác nói:

- Cái gì còn dùng được nên dùng, không vội bỏ đi...

Khi tất rách mà chưa kịp vá, anh em phục vụ đưa đôi mới cho Bác thay, Bác lộn tất cho xoay chỗ rách vào trong rồi cười xí xóa:

- Đấy, có trông thấy rách nữa đâu...

Một lần, có quả chuối hơi nẫu, anh cán bộ chê không ăn, Bác lấy dao cắt phần nẫu đi, bóc ăn ngon lành rồi bảo:

- Ở chiến khu có được quả chuối này cũng đã quý...

Câu nói và hành động của Bác đã khiến anh cán bộ hối hận mãi.